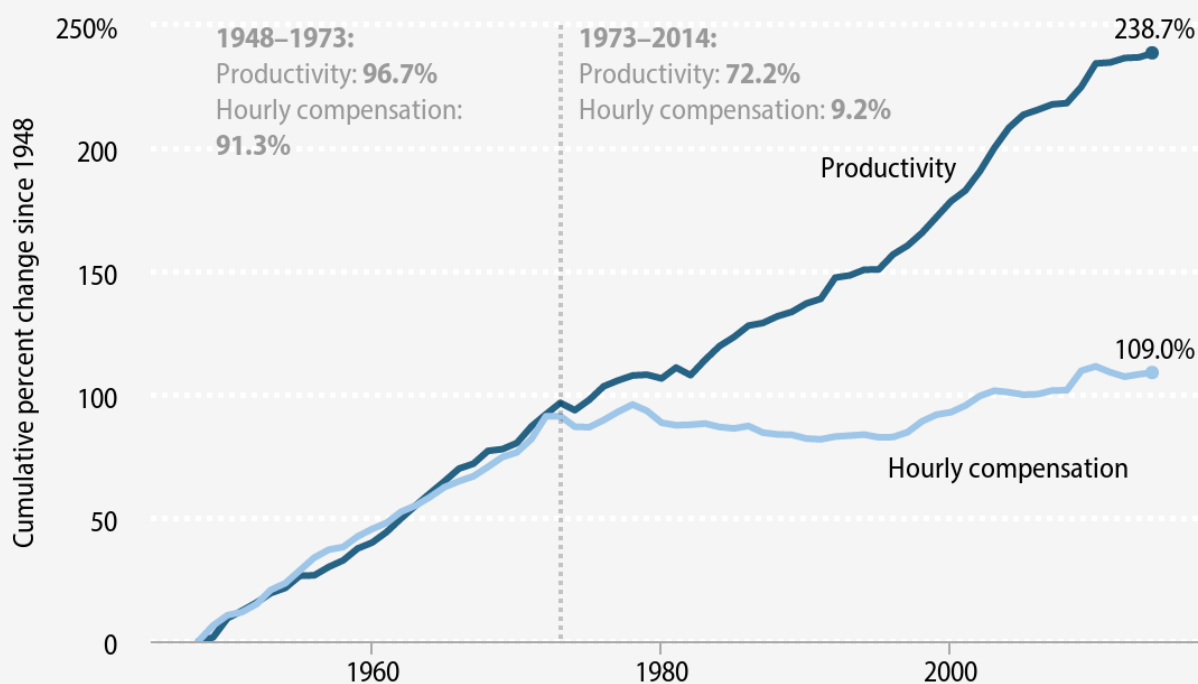

Οι συνθήκες που έχουν επιβληθεί στις ζωές μας δεν είναι ούτε ελληνική πρωτοτυπία ούτε συμβαίνουν ξέχωρα από την πορεία της παγκόσμιας οικονομίας. Στα πλαίσια αυτά προσπαθούμε με έναν -ομολογουμένως μερικό κι ανολοκλήρωτο- τρόπο να έρθουμε σε επαφή με παρόμοιες καταστάσεις και τις απαντήσεις τους από το εργατικό κίνημα.

Η έρευνα **“Understanding the Historic Divergence Between Productivity and a Typical Worker’s Pay-Why It Matters and Why It’s Real”** έφερε ξανά στο φως της δημοσιότητας την πολύ πιο αργή αύξηση των μισθών των εργαζόμενων στις ΗΠΑ σε σχέση με την αύξηση της παραγωγικότητας. Η αύξηση των μισθών επί της ουσίας έχει «παγώσει» από τη δεκαετία του 70 και μετά. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με έρευνα του Ινστιτούτου Οικονομικής Πολιτικής (Economic Policy Institute-EPI), από το 1973 έως το 2013, το μέσο παραγόμενο κέρδος από μία ώρα εργασίας αυξήθηκε κατά 72%. Από την άλλη ο μισθός του μέσου εργαζόμενου αυξήθηκε μόλις κατά 9.2%. Αυτά τα δεδομένα απλώς μας δείχνουν το αποτέλεσμα συγκεκριμένων πολιτικών που έχουν εφαρμοστεί στις ΗΠΑ, σημειώνει η ίδια έκθεση, καταλήγοντας: Η τεράστια ανισότητα στο ποιος καρπώνεται τελικά τα οφέλη της παραγωγή, ως ανθρώπινο δημιούργημα, μπορεί να αντιστραφεί με πολιτικές που έχουν διαφορετικό προσανατολισμό από αυτές που μέχρι τώρα εφαρμόζονται.

Disconnect between productivity and a typical worker’s compensation, 1948-2014

Note: Data are for average hourly compensation of production/nonsupervisory workers in the private sector and net productivity of the total economy. "Net productivity" is the growth of output of goods and services minus depreciation per hour worked.

Source: EPI analysis of data from the BEA and BLS (see technical appendix for more detailed information)

Φτάνοντας στο σήμερα, βλέπουμε πως ενώ οι εργαζόμενοι να παράγουν ολοένα και περισσότερο πλούτο, όχι μόνο δεν κερδίζουν παραπάνω για αυτό, αλλά πλέον δεν έχουν τα αναγκαία για να ζήσουν. **Σύμφωνα με αυτή την έρευνα του EPI**, μέσω συλλογής στοιχείων από το Αμερικανικό Τμήμα Κατοικίας και Αστικής Ανάπτυξης, την Ομοσπονδιακή Διοίκηση Εθνικών Οδών, το Γραφείο Στατιστικών Εργασίας καθώς και άλλες κρατικές πηγές, διαπιστώνει ότι, το μέσο κόστος ζωής στις ΗΠΑ, ξεπερνάει τις 65.000\$ το χρόνο για μία οικογένεια με 2 ενήλικες και 2 παιδιά. Το ποσό αυτό, κατά προσέγγιση, είναι 50.000\$ περισσότερο από ότι κερδίζει ένας εργαζόμενος που αμείβεται με βασικό μισθό. Επίσης το EPI εξέτασε το κόστος ζωής για τους ανύπαντρους ενήλικες και εντόπισε παρόμοιες διαφορές.

Βλέποντας αυτά τα στοιχεία, είναι εύκολο να καταλάβει κανείς πώς ξεπήδησαν τα κινήματα Occupy Wall Street-με το περίφημο σύνθημα είμαστε το 99%- αλλά και το κίνημα για τα 15\$/ώρα. Όσον αφορά στο δεύτερο, δεν είναι τυχαίο ότι ξεκίνησε από το χώρο της εστίασης, ένα χώρο που έχει να επιδείξει από τις χειρότερες σχέσεις εργασίας στο «Δυτικό κόσμο» και πάντα αποτελεί προάγγελο της επισφάλειας που αργότερα γενικεύεται και σε άλλους χώρους.

Το αίτημα για τα 15\$/ώρα δέχτηκε μεγάλη πολεμική από όλους αυτούς που έχουν συμφέρον να αποσιωπούν το πολύ απλό συμπέρασμα στο οποίο καταλήγουν οι παραπάνω έρευνες: Ότι ο μέσος Αμερικανός δεν μπορεί να ζήσει με το μισθό του ώστε αυτό το 1% να καρπώνεται τα αποτελέσματα μιας διαρκώς αυξανόμενης παραγωγικότητας. Το 1% προσπαθεί να πείσει ότι μια τέτοιου είδους κατοχύρωση θα οδηγήσει σε αυξήσεις στις τιμές ή σε απολύσεις. Από την άλλη, αρκετές Πολιτείες μιλούν για σταδιακή αύξηση του κατώτατου ωρομισθίου στα 15\$ σταδιακά μέχρι το 2020. Οποιαδήποτε ομοιότητα με τη σταδιακή επαναφορά του κατώτατου μισθού στα 751 ευρώ δεν είναι τυχαία - η ίδια λογική καλεί τους πολιτειακούς παράγοντες να υπόσχονται σταδιακές αυξήσεις για να ανακόψουν ή να ενσωματώσουν τα κινήματα που αναπτύσσονται. Το 1% ακόμα κι όταν αναγκάζεται να κάνει παραχωρήσεις το κάνει μόνο και μόνο για να κερδίσει χρόνο και να αντεπιτεθεί, καθιστώντας οποιαδήποτε κατάκτηση διαφιλονικούμενη και ασταθή.

Labor leaders, workers and activists attend a rally for a \$15 minimum hourly wage on July 22, 2015, in New York City.

Κινητοποίηση για κατώτατο ωρομίσθιο στα 15\$, 22.07.2015, Νέα Υόρκη

Ήδη έχουμε σημαντικά παραδείγματα κατοχύρωσης του αιτήματος 15\$/ώρα ή πλευρών αυτού στο Seattle, στο San Francisco, στο Los Angeles, πρόσφατα και στη Νέα Υόρκη. Η κατοχύρωση αυτή προς το παρόν δίνει ώθηση στο κίνημα των 15\$/ώρα, όμως όλα θα κριθούν σε βάθος χρόνου. Τα αφεντικά θα αντεπιτεθούν και τότε θα φανεί αν το διάστημα ενδιάμεσως θα το εκμεταλλευτεί καλύτερα η μία ή άλλη πλευρά. Το βασικό για το δικό μας στρατόπεδο είναι να κατακτηθεί η λογική του αγώνα μέχρι τέλους, της ρήξης με το 1%, τα κέρδη και τις ζημιές του. Με μόνο οδηγό τα εργατικά συμφέροντα!

Πλέον σε όλες τις πολιτείες των ΗΠΑ εμφανίζονται εργαζόμενοι σε διάφορους κλάδους, και όχι μόνο οι εργαζόμενοι στα fast food, που μαχητικά διεκδικούν την ίδια τους τη ζωή μέσα από οργάνωση και πάλη για το μισθό τους. Ο αγώνας έτσι πετυχαίνει πολλά περισσότερα από τα \$15 την ώρα. Αυξάνει, ταυτόχρονα, τις ικανότητες οργάνωσης και επικοινωνίας με τους άλλους, κερδίζει γνώση, αυτοσεβασμό και εργατική αυτοπεποίθηση. Οι συνάδελφοι μας στην Αμερική, οι λεγόμενοι και low wage workers (χαμηλόμισθοι εργαζόμενοι), έχουν ανοίξει ένα πολύ σημαντικό δρόμο. Ας μάθουμε από το παράδειγμά τους και ας επιχειρήσουμε και εμείς να ακολουθήσουμε τα χνάρια τους!

Τζιουβέρα Ολύβια*

ΤΟ ΧΑΣΜΑ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΤΗΤΑΣ-ΜΙΣΘΟΥ

μετάφραση **Χατζηγιαννάκος Μπάμπης*** [πηγή](#)

Οι περισσότεροι Αμερικανοί πιστεύουν ότι όταν υπάρχει οικονομική ανάπτυξη, όλοι πρέπει να κερδίσουν από αυτό. Μετά τα τέλη της δεκαετίας του '40 για 25 χρόνια η οικονομία των ΗΠΑ λειτουργούσε με αυτόν τον τρόπο. Κατά την διάρκεια αυτής της περιόδου ο μισθός και οι παροχές του μέσου εργαζόμενου αυξήθηκαν σε συνδυασμό με την παραγωγικότητα ανά ώρα. Με άλλα λόγια, όσο η οικονομία γινόταν αποδοτική και αναπτυσσόταν, όλοι οι Αμερικανοί επωφελήθηκαν αντίστοιχα με μεγαλύτερο μισθό. Αλλά όλο αυτό άλλαξε στο τέλος της δεκαετίας του '70.

Από το 1973, μισθός και παραγωγικότητα αποκλίνουν

Από το 1973 ως το 2014, η καθαρή παραγωγικότητα αυξήθηκε 72.2%, ενώ το ωρομίσθιο του μέσου εργαζόμενου ουσιαστικά παρέμεινε στάσιμο αυξάνοντας μόνο 9.2% σε 41 χρόνια (μετά την προσαρμογή πληθωρισμού). Αυτό σημαίνει παρόλο που οι Αμερικανοί ήταν πιο παραγωγικοί απο ποτέ, οι καρποί της εργασίας τους έχουν καταπατηθεί από τα εταιρικά κέρδη, ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια.

Γιατί συνέβη αυτό, και πώς μπορούμε να το διορθώσουμε

Η αύξηση της παραγωγικότητας παρέχει τη δυνατότητα για σημαντική αύξηση στον μισθό για την συντριπτική πλειοψηφία. Ωστόσο η δυνατότητα αυτή καταπατείται τις τελευταίες δεκαετίες. Εισόδημα, μισθοί και πλούτος που παράγονται τις τελευταίες τέσσερις δεκαετίες έχουν αποτύχει στο να «διαχυθούν προς τα κάτω» στην συντριπτική πλειονότητα, κυρίως επειδή οι επιλογές που έγιναν είναι υπέρ αυτών με τα μεγαλύτερα έσοδα, μισθούς, περιουσία και δύναμη, με αποτέλεσμα να επιδεινώνεται η ανισότητα. Επί της ουσίας, η αυξανόμενη ανισότητα έχει εμποδίσει τη δυνατότητα για αύξηση των αμοιβών να μετατραπεί σε πραγματική αύξησης μισθών για τους περισσότερους εργαζόμενους. Το αποτέλεσμα είναι η στασιμότητα των μισθών.

Για μελλοντική αύξηση της παραγωγικότητας που θα οδηγήσει σε ισχυρή αύξηση των μισθών και ευρύτερα την κοινή ευημερία, θα πρέπει να καθιερωθούν πολιτικές που να επανασυνδέουν τις αμοιβές με την παραγωγικότητα, όπως αυτές της EPI's Agenda to Raise America's Pay. Χωρίς αυτές τις πολιτικές, οι προσπάθειες για την τόνωση της οικονομικής ανάπτυξης ή την αύξηση της παραγωγικότητας θα αποτύχουν να αυξήσουν τους μισθούς των εργαζομένων.

ΟΤΑΝ ΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΖΩΗΣ, ΟΛΟΕΝΑ ΑΥΞΑΝΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΧΑΜΗΛΟΜΙΣΘΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ

μετάφραση **Κουτσούκος Πάνος*** [πηγή](#)

Για τους υπαλλήλους που εργάζονται με βασικό μισθό, τα στοιχεία μπορεί να μην αποτελούν έκπληξη, παραμένουν, όμως, μια δυσάρεστη διαπίστωση.

Μία νέα έκθεση του Ιδρύματος Οικονομικής Πολιτικής διαπιστώνει, ότι οπουδήποτε και να ζουν στις ΗΠΑ, οι υπάλληλοι που πληρώνονται με βασικό μισθό, κερδίζουν λιγότερα από όσα χρειάζονται για την αξιοπρεπή επιβίωση τους.

Συλλέγοντας στοιχεία από το Αμερικανικό Τμήμα Κατοικίας και Αστικής Ανάπτυξης, την Ομοσπονδιακή Διοίκηση Εθνικών Οδών, το Γραφείο Στατιστικών Εργασίας καθώς και άλλες κρατικές πηγές, η μη κομματική ομάδα εμπειρογνώμων διαπιστώνει ότι, το μέσο κόστος ζωής στις ΗΠΑ, εξαιρώντας τα καθαρά μη απαραίτητα έξοδα, ξεπερνάει τα 65.000\$ το χρόνο για μία οικογένεια με 2 ενήλικες και 2 παιδιά. Το ποσό αυτό, κατά προσέγγιση, είναι 50.000\$ περισσότερο από ότι κερδίζει ένας εργαζόμενος που αμείβεται με βασικό μισθό. Επίσης ο επίσημος φορέας του Ινστιτούτου Οικονομικής Πολιτικής (EPI),

εξέτασε το κόστος ζωής για τους ανύπαντρους ενήλικες και εντόπισε παρόμοιες διαφορές.

Και το χάσμα είναι ακόμα μεγαλύτερο σε κάποιες πόλεις με υψηλό κόστος ζωής. Για παράδειγμα, μια οικογένεια με δύο παιδιά στην Ουάσιγκτον, θα πρέπει να υπολογίζει περισσότερα από 106.000\$ ετησίως για την διαβίωση της, σύμφωνα με τους ερευνητές. Αυτό την καθιστά την πιο ακριβή περιοχή της χώρας για μια οικογένεια αυτού του μεγέθους (2 ενήλικες, 2 παιδιά), χωρίς να συνυπολογίζονται, και πάλι, τα μη απαραίτητα έξοδα.

Τα νέα αυτά στοιχεία, που επισημαίνονται επίσης και από έρευνες άλλων ομάδων, όπως το Εθνικό Κέντρο Συνασπισμού Χαμηλόμισθης Κατοικίας, έρχονται εν μέσω των προσπαθειών να αυξηθεί ο βασικός μισθός των εργαζομένων σε ολόκληρη τη χώρα.

Most expensive areas by household size

Household size	Place	Cost/year (\$USD)
1 adult, no children	Honolulu, HI MSA	46.308
1 adult, 1 child	Stamford-Norwalk, CT HUD Metro FMR Area	82.920
1 adult, 2 children	Washington-Arlington-Alexandria, DC-VA-MD HUD Metro FMR Area	104.028
1 adult, 3 children	Washington-Arlington-Alexandria, DC-VA-MD HUD Metro FMR Area	123.660
1 adult, 4 children	Washington-Arlington-Alexandria, DC-VA-MD HUD Metro FMR Area	130.572
2 adults, no children	Stamford-Norwalk, CT HUD Metro FMR Area	62.436
2 adults, 1 child	Stamford-Norwalk, CT HUD Metro FMR Area	89.424
2 adults, 2 children	Washington-Arlington-Alexandria, DC-VA-MD HUD Metro FMR Area	106.488
2 adults 3 children	Washington-Arlington-Alexandria, DC-VA-MD HUD Metro FMR Area	128.964
2 adults, 4 children	Washington-Arlington-Alexandria, DC-VA-MD HUD Metro FMR Area	135.468

Source: [Economic Policy Institute](#)

CNBC

Διάφορες περιοχές έχουν αυξήσει τον βασικό μισθό συμπεριλαμβανομένης και της μεγαλύτερης πόλης της Καλιφόρνια, το Λος Άντζελες, η οποία ανακοίνωσε στις 10/6, ότι θα αυξηθεί σταδιακά ο βασικός μισθός από 9\$ σε 15\$ την ώρα, μέχρι το 2020. Κάποιες πολιτείες, επίσης, έχουν ακολουθήσει παρόμοιο δρόμο. Τον περασμένο μήνα, ο πίνακας αμοιβών της Νέας Υόρκης, όπως έχει καθοριστεί από τον κυβερνήτη Andrew Cuomo, έγραψε ιστορία, συνιστώντας ως βασικό μισθό τα 15\$ την ώρα, για εργαζόμενους στον κλάδο του επισιτισμού σε ολόκληρη τη χώρα.

Το ζήτημα αναμένεται να είναι στην κορυφή της ατζέντας σε ότι αφορά τις επερχόμενες προεδρικές εκλογές το 2016.

Ο επικεφαλής του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος, Donald Trump, δήλωσε την προηγούμενη εβδομάδα στο δίκτυο MSNBC: "Έχω την εντύπωση ότι η διατήρηση ενός χαμηλού βασικού μισθού, δεν θα ήταν κάτι αρνητικό για τη χώρα". Πρόσθεσε, ωστόσο, ότι ευελπιστεί "να δημιουργηθούν θέσεις εργασίας, ώστε (οι εργαζόμενοι) να κερδίζουν πολλά περισσότερα από τον βασικό μισθό."

Εν τω μεταξύ, η υποψήφια πρόεδρος των Δημοκρατικών, Hillary Clinton, τάχθηκε υπέρ της νομοθεσίας που πρότεινε ο γερουσιαστής Patty Murray, Δημοκρατικός από την Ουάσιγκτον, η οποία καθορίζει ένα κατώτατο όριο βασικού μισθού που ορίζεται σε 12\$ ανά ώρα. Ο, επίσης υποψήφιος πρόεδρος, Γερουσιαστής Bernie Sanders, ανεξάρτητος από το Βερμοντ που στοχεύει να πάρει το χρίσμα του Δημοκρατικού Κόμματος και εισήγαγε τον δικό του νόμο τον περασμένο μήνα, ο οποίος θα αυξήσει το βασικό μισθό σε 15\$ ανά ώρα, τονίζει: "Είναι εθνική ντροπή, εκατομμύρια εργαζόμενοι πλήρους απασχόλησης να ζουν σε συνθήκες φτώχειας και ακόμα περισσότερο να είναι αναγκασμένοι να δουλεύουν σε 2 ή 3 δουλειές απλά για να πληρώνουν τους λογαριασμούς τους." (Ο τωρινός πρόεδρος, Barack Obama, ζήτησε από το Κογκρέσο να αυξηθεί ο κατώτατος μισθός σε 10,10\$ ανά ώρα και υπέγραψε μια ειδική εκτελεστική εντολή που ορίζει, επίσης, την αύξηση σε 10,10\$ για έναν νέο εργαζόμενο σε σύμβαση παροχής υπηρεσιών.)

Ο Sanders ονομάζει τον σημερινό βασικό μισθό των 7,25\$ ανά ώρα ως “μισθό πείνας”, κάτι που επιβεβαιώνει και το EPI, το οποίο εντόπισε ότι οι εργαζόμενοι που αμείβονται με τον κατώτατο μισθό, κερδίζουν πολύ λιγότερα απ’ το μέσο κόστος ζωής σε περισσότερες από 600 μεγάλες πόλεις, είτε είναι άγαμοι, είτε έχουν οικογένεια.

Ακόμα και στο Τενεσί, μία πολιτεία με τις πιο προσιτές πόλεις της χώρας, οι εργαζόμενοι με κατώτατο μισθό, δεν μπορούν να καλύψουν το κόστος των βασικών αναγκών τους, όπως η στέγαση, η τροφή, και άλλα λοιπά έξοδα, όπως αναφέρει η Elise Gould, ανώτερη οικονομολόγος του EPI.

Κι ενώ, για παράδειγμα, το ετήσιο κόστος ζωής στο Μέμφις για έναν ενήλικα χωρίς παιδιά είναι περίπου 27.000\$, ένας υπάλληλος πλήρους απασχόλησης με τον κατώτατο μισθό αμείβεται με 15.080\$ το χρόνο, σύμφωνα με το EPI. Η διαφορά είναι ακόμα μεγαλύτερη σε περιοχές με υψηλό κόστος ζωής, όπως η Νέα Υόρκη, όπου ένας πλήρως απασχολούμενος εργαζόμενος, αμείβεται με 18.200\$ το χρόνο χωρίς φόρους, ενώ το αντίστοιχο ετήσιο κόστος ζωής ξεπερνάει τα 43.000\$.

Ο μη κερδοσκοπικός οργανισμός κυκλοφόρησε την ανάλυση ως μέρος μίας ενημέρωσης της υπηρεσίας του «Υπολογιστής Οικογενειακών Προυπολογισμών», ένα εργαλείο που παρέχει τις μέσες μηνιαίες και ετήσιες δαπάνες για στέγαση, τροφή, τη φροντίδα των παιδιών καθώς και άλλες βασικές δαπάνες διαβίωσης, με βάση την τοποθεσία και τον αριθμό των ενηλίκων και των παιδιών στο σπίτι, χρησιμοποιώντας δεδομένα από ένα συνολικότερο αριθμό πηγών.

**μέλη της Attack στην ανεργία και την επισφάλεια*

Πηγή: attack.org